

Dan Brown
De Delta Deceptie

Band 1

2007
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Proloog

De dood kon op deze verlaten plek in vele gedaanten komen. Geoloog Charles Brophy had zich jarenlang weten te handhaven in dit gebied van woeste schoonheid, maar hij kon onmogelijk voorbereid zijn op het wrede en onnatuurlijke lot dat hem wachtte.

Brophy's vier poolhonden, die zijn slee met geologische meetapparatuur over de ijsvlakte trokken, gingen plotseling langzamer lopen en keken op naar de lucht.

'Wat is er, meiden?' vroeg Brophy, en hij stapte van de slee.

Van achter de zich samenpakkende wolken verscheen een transporthelikopter met dubbele rotor, die met militaire behendigheid laag over de bergpieken van ijs vloog.

Dat is vreemd, dacht hij. Zo ver noordelijk zag hij nooit helikopters. Het toestel landde vijftig meter bij hem vandaan en blies een wolk van scherpe sneeuwnaaldjes op. Zijn honden jankten en waren op hun hoede.

De deuren van de helikopter schoven open en er kwamen twee mannen naar buiten. Ze waren gekleed in dikke, witte overalls en gewapend met geweren.

Haastig en vastberaden liepen ze op Brophy af.

'Dr. Brophy?' riep de ene.

De geoloog was verbluft. 'Hoe weet u mijn naam? Wie bent u?'

'Pak uw zender, alstublieft.'

'Hoezo?'

'Vooruit, doe het.'

Verbijsterd trok Brophy zijn zender uit zijn parka.

'We willen dat u een noodbericht uitzendt. Verlaag uw zendfrequentie naar honderd kilohertz.'

Honderd kilohertz? Brophy begreep er niets van. *Niemand kan zo'n lage frequentie ontvangen.* 'Is er een ongeluk gebeurd?'

De tweede man hief zijn geweer en richtte het op Brophy's hoofd. 'We hebben geen tijd om het uit te leggen. Opschieten.'

Met trillende handen veranderde Brophy zijn zendfrequentie.

Een van de mannen gaf hem een kaartje waar een paar regels op waren getypt. 'Lees dit bericht voor. Nu meteen.'

Brophy keek naar het kaartje. 'Ik snap het niet. Deze informatie klopt niet. Ik heb helemaal geen...'

De man duwde zijn geweer hard tegen de slaap van de geoloog.

Brophy las met bevende stem het bizarre bericht voor.

'Mooi,' zei de man. 'Neem je honden mee de helikopter in.'

Terwijl hij onder schot werd gehouden, manoeuvreerde Brophy zijn onwillige honden en de slee over een loopplank de vrachtruimte in. Toen ze binnen waren, steeg de helikopter onmiddellijk op en zette koers naar het westen.

‘Wie zijn jullie in jesusnaam?’ riep Brophy, en onder zijn parka brak het zweet hem uit. *En wat had dat bericht te betekenen?*

De mannen zeiden niets.

Naarmate de helikopter aan hoogte won, bulderde de wind steeds harder door de open deur. Brophy’s vier poolhonden, nog steeds voor de slee met apparatuur gespannen, jankten.

‘Doe dan in elk geval die deur dicht,’ zei Brophy.

‘Zien jullie niet dat mijn honden bang zijn?’

De mannen reageerden niet.

Toen de helikopter naar een hoogte van twaalfhonderd meter was gestegen, maakte hij een scherpe bocht boven een reeks kloven en spleten in het ijs. Plotseling stonden de mannen op. Zonder een woord te zeggen, grepen ze de zwaarbeladen slee en duwden die door de open deur naar buiten. Brophy keek vol ontzetting toe hoe zijn honden tevergeefs vochten tegen het enorme gewicht. Meteen daarop werden de dieren jammerend uit de helikopter gesleurd en verdwenen in de diepte.

Brophy was al gaan staan en schreeuwde toen de

mannen hem vastgrepen. Ze trokken hem naar de deur. Verdoofd van angst maaide hij met zijn vuisten om zich heen in een poging de sterke handen af te weren die hem naar buiten duwden.

Tevergeefs. Een ogenblik later stortte hij naar beneden, naar de afgrond onder hem.

1

Restaurant Toulos, nabij Capitol Hill, heeft politiek incorrecte gerechten met kalfsvlees en paardencarpaccio op het menu staan, maar is in invloedrijke kringen ironisch genoeg toch een populaire gelegenheid voor een typisch Washingtons werkontbijt.

Vanochtend was het druk in Toulos, een kakofonie van rinkelend bestek, espressoapparaten en mensen die in mobieltjes zaten te praten.

De ober nam net heimelijk een slokje van zijn ochtend-Bloody Mary toen de vrouw binnenkwam. Hij draaide zich met een geforceerde glimlach om.

‘Goedemorgen,’ zei hij. ‘Wat kan ik voor u doen?’

Het was een knappe vrouw, halverwege de dertig, in een grijze flanellen broek met vouw, onopvallende flatjes en een ivoorkleurige blouse van Laura Ashley. Ze stond met rechte rug en haar kin een beetje geheven. Niet arrogant, maar wel krachtig. Haar haar

was lichtbruin en gekapt in de stijl die in Washington het populairst was: de ‘presentatricestijl’, een weelderig, los vallend kapsel met krullen onderaan, bij de schouders... Lang genoeg om sexy te zijn, maar kort genoeg om je eraan te herinneren dat ze waarschijnlijk intelligenter was dan jij.

‘Ik ben een beetje laat,’ zei de vrouw op bescheiden toon. ‘Ik heb een ontbijtafspraak met senator Sexton.’ De ober voelde een onverwachte tinteling van nervositeit. *Senator Sedgewick Sexton*. De senator kwam hier regelmatig en was momenteel een van de beroemdste mensen van het land. Nadat hij vorige week op *Super Tuesday* de Republikeinse voorverkiezingen in alle twaalf staten waar ze werden gehouden met grote overmacht had gewonnen, was zijn kandidaatschap voor de komende presidentsverkiezingen vrijwel zeker. Velen geloofden dat de senator een zeer goede kans had om de veelgeplaagde president het komende najaar uit het Witte Huis te verdrijven. De laatste tijd stond Sextons gezicht op het omslag van bijna elk Amerikaans tijdschrift, en heel Amerika was behangen met zijn campagneslogan: ‘Stop met spenderen, ga repareren.’

‘Senator Sexton zit aan zijn vaste tafeltje,’ zei de ober. ‘En u bent?’

‘Rachel Sexton. Zijn dochter.’

Wat dom van me, dacht hij. De gelijkenis was duide-

lijk zichtbaar. De vrouw had dezelfde doordringende blik en gedistingeerde houding als de senator, het beschaafde air van veerkracht en verhevenheid. Het was duidelijk dat het klassieke, knappe uiterlijk van de senator geen generatie had overgeslagen, hoewel Rachel Sexton haar zegeningen droeg met een charme en bescheidenheid waar haar vader nog iets van kon leren.

‘Het is me een genoegen u te mogen ontvangen, mevrouw Sexton.’

Toen de ober de dochter van de senator voorging door het restaurant, geneerde hij zich voor het spervuur aan blikken dat de aanwezige mannen op haar wierpen; sommige discreet, andere minder. Er aten weinig vrouwen bij Toulos, en maar een enkele daarvan zag eruit als Rachel Sexton.

‘Mooi lijf,’ fluisterde een van de gasten. ‘Heeft Sexton nu al een nieuwe vrouw?’

‘Dat is zijn dochter, gek,’ antwoordde een ander. De man grinnikte. ‘Sexton kennende zou hij haar net zo goed naaien, als het zo uitkwam.’

Toen Rachel bij het tafeltje van haar vader aankwam, zat de senator met luide stem in zijn mobieltje te praten over een van zijn recente successen. Hij keek heel even op naar Rachel en tikte op zijn Cartier om haar eraan te herinneren dat ze te laat was.

Ik heb jou ook gemist, dacht Rachel.

De eerste naam van haar vader was Thomas, maar hij liet zich al heel lang bij zijn tweede naam noemen. Rachel vermoedde dat de alliteratie hem wel beviel. Senator Sedgewick Sexton. De man was een politiek dier met zilvergrijs haar en een fluwelen tong. Hij was gezegend met het gladde voorkomen van een dokter uit een soapserie, wat gezien zijn talenten als toneelspeler toepasselijk was.

‘Rachel!’ Haar vader zette zijn telefoon uit en stond op om haar op de wang te kussen.

‘Ha, pap.’ Ze beantwoordde zijn kus niet.

‘Je ziet er moe uit.’

Daar gaan we weer, dacht ze. ‘Ik heb je berichtje ontvangen. Wat is er aan de hand?’

‘Mag ik mijn dochter niet meer uitnodigen voor het ontbijt?’

Rachel had lang geleden al ontdekt dat haar vader zelden zonder bijbedoelingen behoefte had aan haar gezelschap.

Sexton nam een slokje koffie. ‘Vertel eens, hoe staat het leven?’

‘Druk. Ik begrijp dat je campagne voorspoedig verloopt.’

‘O, laten we niet over het werk praten.’ Sexton boog zich over de tafel naar haar toe en dempte zijn stem.

‘Hoe is het met die kerel van Buitenlandse Zaken

met wie ik een afspraakje had geregeld?’

Rachel blies haar adem uit; ze moest nu al de neiging onderdrukken op haar horloge te kijken. ‘Pap, ik heb echt geen tijd gehad om hem te bellen. En ik wou dat je ophield met die pogingen...’

‘Je moet echt tijd vrijmaken voor de belangrijke zaken des levens, Rachel. Zonder liefde heeft niets betekenis.’

Er schoot haar een aantal mogelijke replieken te binnen, maar ze koos ervoor te zwijgen. In het gezelschap van haar vader was het niet moeilijk de verstandigste te zijn. ‘Pap, je wilde me toch ergens overspreken? Je zei dat het belangrijk was.’

‘Dat is het ook.’ Haar vader nam haar aandachtig op. Rachel merkte dat haar afweer gedeeltelijk wegsmolt onder zijn blik en ze vervloekte de macht die die man had. De ogen van de senator waren zijn gave, en Rachel vreesde dat die gave hem in het Witte Huis zou brengen. Die ogen konden op het juiste moment vol tranen staan, om een ogenblik later weer helder te worden en een venster te vormen waarachter een mens met bezieling zichtbaar werd, iemand die iedereen vertrouwen wist in te boezemen. *Het draait allemaal om vertrouwen*, zei haar vader altijd. De senator had dat van Rachel al jaren geleden verloren, maar hij was hard op weg dat van het land te winnen.

‘Ik wil je een voorstel doen,’ zei senator Sexton.

‘Laat me eens raden,’ antwoordde Rachel in een poging haar positie te versterken. ‘Een invloedrijk man die pas is gescheiden en op zoek is naar een jong vrouwtje?’

‘Hou jezelf niet voor de gek, schat. Zo jong ben je niet meer.’

Rachel voelde zich klein worden, een gevoel dat ze vaak had als ze met haar vader praatte.

‘Ik wil je een reddingsboei toewerpen,’ zei hij.

‘Ik was me er niet van bewust dat ik aan het verdrinken was.’

‘Jij niet. De president. Je moet het zinkende schip verlaten.’

‘Hebben we dit gesprek niet al eens eerder gevoerd?’

‘Denk aan je toekomst, Rachel. Je kunt voor mij komen werken.’

‘Ik hoop dat dat niet de reden voor je uitnodiging was.’

Er kwamen barstjes in het vernisje van kalmte van de senator. ‘Rachel, snap je dan niet dat het mij, én mijn campagne, in diskrediet brengt dat je voor hem werkt?’

Rachel zuchtte. Haar vader en zij hadden dit al vaker besproken. ‘Ik werk niet voor de president, pap. Ik heb hem zelfs nog nooit ontmoet! Ik werk in Fairfax, verdorie!’